

Arrest

nr. 248 991 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 30 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Palestijn te zijn van Arabische origine, geboren op 25 maart 1984 in het dorp Abasan al Kabira (Khan Younes) in de Gazastrook. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig van Gaza en is niet geregistreerd bij UNRWA. U studeerde in 2008 af als landbouwingenieur aan al Azhar universiteit. Op 17 juli 2010 huwde u met N. M. A. al M. (...), een Palestijnse vrouw geboren in Abu Dhabi in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U kreeg met haar drie zonen en één dochter.

Uw oom langs moederskant, S. A. M. (...), was de directeur van de Preventieve Veiligheidsdienst (Jihaz al amin al wika'i) van de Palestijnse Autoriteit (PA). De dienst staat in voor het verzamelen van binnenlandse inlichtingen. Tijdens uw studies begon u te werken voor de IT-dienst van de Preventieve Veiligheidsdienst en herstelde en onderhield u soft- en hardware. U droeg de militaire rang van adjunct (mosa'ad). Hoewel u dit werk deed tot de machtsovername van Hamas in 2007, bleef u tot uw definitief vertrek uit Gaza nog steeds een gedeelte van uw loon ontvangen. De dienst bleef u na 2007 ook om de zoveel maand contacteren om te vragen hoe het met u ging met als doel informatie te verkrijgen. U ging hier echter nooit op in. U kende echter continu problemen omwille van uw vroegere functie.

Zo werd u kort na de machtsovername door Hamas net zoals vele andere werknemers van de PA gearresteerd en ondervraagd over uw werk, uw contacten en de mensen waarvoor u werkte. In 2008 opende u een eigen computerwinkel. U werd door de jaren continu benaderd, lastig gevallen en gecontroleerd door Hamasleden. Ze controleerden wiens computer u herstelde, vroegen u op straat waar u naartoe ging, maakten het u moeilijk aan controleposten, beschuldigden u er steeds van te spioneren voor Israël en/of Ramallah,... Ook uw werknemer, A. A. M. (...), werd door Hamas vaak naar u en uw activiteiten gevraagd.

Op 26 juli 2008 vroegen twee leden van al Qassam u uw winkel te sluiten en te vertrekken. U zou uw werk afronden en vertrekken, beloofde u hen. Toen zij even later terugkwamen en u nog steeds in de winkel bleek te zijn, waarschuwden ze u een lesje te leren en gingen ze weg. Wanneer u uw winkel sloot en naar huis ging, werd u onderweg aangevallen door drie gemaskerde mannen. U slaagde erin weg te lopen maar liep twee gebroken vingers op.

In 2010 vond er een arrestatiecampagne van vroegere leden van de Preventieve Veiligheidsdienst plaats omwille van de gespannen sfeer tussen Ramallah en Gaza. In 15 dagen tijd werd u viermaal opgeroepen, gearresteerd en terug vrijgelaten. Elke keer werd u vernederd en slecht behandeld met de bedoeling de vroegere autoriteiten onder druk te zetten. Uiteindelijk vond er een tijdelijke verzoening plaats tussen Hamas en Fatah en stopte hiermee ook de arrestatiecampagne.

Op 27 ramadan 2014 (25 juli 2014), tijdens de oorlog, werd u op straat aangesproken door een onbekende die vroeg of u B. al S (...) van de Preventieve Veiligheidsdienst was. U bevestigde, waarna hij u uitschold voor verrader en spion, u dreigde te vermoorden en zijn wapen leek te nemen. Uiteindelijk liet hij u gaan. Uw vader raadde u aan om gedurende het verdere verloop van de oorlog onder te duiken bij een familielid. Net na de oorlog werd u andermaal opgeroepen en drie dagen vastgehouden. U werd gemarteld, vernederd en ondervraagd over uw activiteiten en contacten tijdens de oorlog.

Op 30 maart 2018 was u vóór uw winkel de voorbijkomende terugkeermars aan het filmen met uw gsm, net zoals zovele andere mensen. Politieagenten namen uw gsm af en vroegen u mee te komen naar het politiekantoor. U werd ondervraagd over de reden waarom en voor wie u die video's maakte maar werd uiteindelijk diezelfde dag vrijgelaten.

Op 14 mei 2018 verhuisde de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem wat voor grote spanningen zorgde. U had net zoals de andere inwoners van Gaza veel kritiek op het geweld en de regering van Hamas. Op 6 juni 2018 werd u opgeroepen. De ondervragers bleken te weten dat u kritiek op Hamas had geuit en vroegen u naar uw contacten en van wie u bevelen krijgt geruchten over Hamas te verspreiden. Op het einde van de dag werd u vrijgelaten met de belofte dat u opnieuw zou worden opgeroepen. Uw oom langs vaderszijde, tevens de mokthar van uw buurt, ging praten met de plaatselijke leiding van Hamas in de hoop hen te kunnen overtuigen dat u niets verkeerd doet. Zij wisten echter te vertellen dat u werd gezocht door de hogere instanties in Gaza Stad. U contacteerde daarom de Preventieve Veiligheidsdienst en vroeg hen om hulp. Toen bleek dat zij niets voor u konden doen, besloot u het land te verlaten. Op 13 juni 2018 werd u opgeroepen. Nu u wist dat u door de centrale leiding van Hamas gezocht werd, vreesde u in Kasser al Hakim te belanden, de beruchtste gevangenis van Gaza. Uw neef regelde een smokkelaar voor u, uw vrouw en uw kinderen. U verliet Gaza via de

Rafah grenspost in de nacht van 15 op 16 juni 2018. U reisde op 4 juni 2018 van Egypte naar Mauritanië en arriveerde op 17 juli 2018 in Mellila, Spanje. Omdat de reis naar Europa gevaarlijk is, reisde u alleen verder vanuit Egypte. U verbleef een maand in een vluchtelingenkamp in Mellila en reisde vervolgens door naar het vasteland. Op 26 of 27 augustus 2018 arriveerde u in België en op 29 augustus 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw vrouw en kinderen reisden van Egypte naar de VAE waar zij drie maanden bij uw schoonzus verbleven. In oktober 2018 keerde uw vrouw terug naar Gaza.

Omdat u geen gevolg had gegeven aan de laatste oproeping en werd uw dossier overgemaakt aan de militaire rechtbank. Zij vaardigde op 15 augustus 2018 een 'uitstel van beslissing' uit waarin staat geschreven dat u zich binnen een termijn van 10 dagen dient te melden en anders zal worden beschouwd als voortvluchtige en bij verstek zal worden veroordeeld. In oktober 2018 werd uw vrouw ondervraagd over uw verblijfplaats.

Naast uw politieke problemen, kenden u en uw vrouw problemen omwille van jullie huwelijk. U leerde N. (...) kennen toen zij in 2005 naar Gaza kwam omwille van haar universitaire studies. Zij woonde sindsdien bij haar grootouders in Abasan al Kabira. Haar ouders, twee broers en drie zussen bleven in de VAE wonen. Na een relatie van vijf jaar vroeg u verschillende keren haar hand maar haar vader en ooms langs vaderskant weigerden. Toen haar vader eiste dat N. (...) definitief zou terugkeren naar de VAE, nam u haar mee naar uw familie en lichtte u de mokthar in dat N. (...) vanaf dan bij u zou wonen. U hoorde via via dat de vader van N. (...) zijn broers de toestemming had gegeven om haar te doden. De mokthar kwam tussenbeide en ging overleggen met N. (...)s grootvader langs vaderskant. Uiteindelijk ging hij akkoord om het huwelijk te voltrekken. Sindsdien heeft N. (...), behalve met haar zus, geen contact meer met haar familie. Op 15 juli 2010 vielen Hamasleden binnen tijdens jullie huwelijksfeest. U vermoedt dat ze binnenvielen omwille van het grote aantal Fatah-loyalisten op het feest. Bovendien vernam u later dat twee daders, toevallig of niet, verre familieleden van uw vrouw waren. Er werd geschoten en het podium werd in brand gestoken. Op het moment dat de politie arriveerde waren de daders al vertrokken. Uw familie raakte echter slaags met de politie waarna zeventien leden van uw familie werden gearresteerd. Nadien kende u geen problemen meer omwille van uw huwelijk.

Op een gegeven moment vernam N. (...) dat haar vader definitief zou terugkeren vanuit de VAE naar Gaza. Daar zij vreesde alsnog vermoord te worden, dit omwille van de voorgaande problemen rond jullie huwelijk (zie supra), besloot zij de Gazastrook te verlaten. Ze vertrok op 15 juli 2019 en reisde met het vliegtuig naar België waar zij op 19 juli 2019 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw vrouw werd op 20 september 2019 door het CGVS de vluchtelingenstatus verleend. Uw kinderen verblijven momenteel bij uw ouders in Gaza.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: een vervallen paspoort, een lidkaart van de Associatie van Landbouwkundige Ingenieurs, een ziekteverzekeringskaart van de Preventieve Veiligheidsdienst, een visitekaartje van uw computerwinkel en zeven oproepingsbrieven. Verder legt u kopieën neer van uw identiteitskaart, enkele pagina's van uw geldig paspoort, een kennisgeving van uitstel van beslissing van de militaire rechtbank, een gemeentelijke vergunning voor uw winkel, een vaststelling van de opgelopen schade aan uw woning door de oorlog van 2014, een verklaring van Palestinian Centre for Human Rights aangaande de aanval op uw trouwfeest (d.d. 18/07/2010), een medisch rapport naar aanleiding van het incident van 26/07/2008 en uittreksels van uw bankrekening waarmee u uw loonstorting van de PA wilt aantonen. Tot slot legt u een usb-stick neer met een video van de aanval op uw trouwfeest, een video van het straatfeest na het akkoord tussen Hamas en Fatah in 2011 en een video van een toespraak van uw vader na de vrijlating van uw neef in 2015.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft de familiale problemen omwille van uw huwelijk kan allereerst worden vastgesteld dat deze problemen geen deel uitmaken van uw verzoek om internationale bescherming. Ook al haalde u deze feiten tijdens uw persoonlijke onderhouds op het CGVS aan, stelde u zelf uitdrukkelijk dat zij geen deel van uw probleem zijn, dat u het land niet daarom heeft verlaten maar dat zij slechts een extraatje vormen. U wilde verder enkel nog over uw eigen problemen (met Hamas) praten, zo besloot u (persoonlijk onderhoud d.d. 06/03/2020 (CGVS 2), p. 14). Daarenboven kan worden vastgesteld dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) evenmin gewag heeft gemaakt van problemen met uw schoonfamilie of de vrees dat uw vrouw zou worden vermoord omwille van jullie huwelijk (CGVS vragenlijst d.d. 18/10/2019). Hieruit blijkt duidelijk dat u geen enkele vrees koestert ten aanzien van uw schoonfamilie en/of omwille van uw huwelijk.

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat u de aanval op uw trouwfeest 10 jaar geleden – het enige concrete incident – niet kunt linken aan uw schoonfamilie. Zo vermoedt u dat het feest voornamelijk werd binnengevallen omwille van de samenshooling van Fatah-sympathisanten (persoonlijk onderhoud d.d. 03/02/2020 (CGVS 1), p. 9). Hoewel achteraf bleek dat twee van de aanvallers met uw vrouw verwant zijn – dit betreft echter een loutere bewering die u op geen enkele manier staakt – kunt u niet met zekerheid zeggen dat het hier een georganiseerde aanval door uw schoonfamilie betrof. Evengoed betrof het een – zij het driest – toeval (CGVS 2, p. 13). U legt ter staving van uw verklaringen hieromtrent een video van uw huwelijksfeest neer, alsook een attest van het Palestinian Centre for Human Rights waarin de aanval op uw trouwfeest wordt bevestigd. Deze documenten veranderen echter niets aan de vaststellingen dat u deze aanval vooreerst niet kunt linken aan uw schoonfamilie noch dat de problemen omwille van uw huwelijk geen deel uitmaken van uw vrees in geval van een terugkeer naar de Gazastrook.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van Hamas, en dit omwille van uw voormalige werkzaamheden bij de Preventieve Veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteiten (PA) blijkt deze ongegrond te zijn. Vooreerst wijst de Commissaris-generaal op het lage profiel dat u binnen de Preventieve Veiligheidsdienst zou hebben bekleed. Zo zou u tijdens uw studies van 2004 tot de machtsovername door Hamas in 2007 voor de dienst hebben gewerkt. Als jongste werknemer van de dienst werkte u bij de technische IT-afdeling waar u hard- en software herstellde en onderhield. Hoewel u Fatah-aanhanger bent, heeft u bovendien nooit politieke activiteiten gehad (CGVS 1, p. 20). Dat u sinds de machtsovername door Hamas voortdurend lastiggevallen en persoonlijk gevisieerd zou zijn omwille van uw vroegere functie bij de PA, lijkt dan ook weinig aannemelijk. U hierop gewezen, legt u uit dat Hamas niet weet welke functie u uitoefende en ervan uitgaat dat alle werknemers inlichtingen verzamelen en potentiële spionnen zijn (CGVS 2, p. 7). Dat Hamas alle vroegere werknemers van de Preventieve Veiligheidsdienst in het oog houdt, is een loutere bewering die u niet weet te staven. Echter, dat Hamas niet zou weten wie een onschuldige functie had, wie een inhoudelijke functie bekleedde en wie een daadwerkelijk gevaar vormt voor hun autoriteit, is niet geloofwaardig. U geeft immers ook zelf aan dat Hamas overal oren en ogen heeft (CGVS 2, p. 9). Uit uw relaas blijkt overigens dat u nooit ernstige problemen heeft gekend zoals een langdurige opsluiting of veroordeling. Men kan er dan ook van uit gaan dat Hamas wel degelijk op de hoogte was van uw laag profiel.

Bovendien blijken uw arrestaties steeds onderdeel te zijn geweest van algemene arrestatiecampagnes. Zo werd u vlak na de machtsovername in 2007 kort opgeroepen en ondervraagd. Zoals u ook zelf aangeeft, was deze actie niet persoonlijk tegen u gericht maar vormde dit een standaardgebeuren voor alle ambtenaren van de vorige regering met als doel algemene informatie over de vroegere regering te verzamelen (CGVS 2, p. 3). U werd vervolgens drie jaar later in 2010, net als vele andere ambtenaren van de PA, over een termijn van 15 dagen verschillende keren opgepakt en vrijgelaten omwille van de gespannen sfeer tussen de regeringen van Ramallah en Gaza. Eens de rust weerkeerde, stopten ook de arrestaties. Hiermee rekening houdende kunnen ook deze arrestaties niet worden beschouwd als een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Pas vier jaar later, net na de oorlog van 2014, werd u andermaal opgeroepen en ondervraagd. Dit incident kan echter gekaderd worden in de naoorlogse context waarin Hamas opnieuw controle trachtte te krijgen over de omstandigheden en werd u andermaal niet persoonlijk geïnterviewd. U verklaarde overigens dat in oorlogstijden een 'vermoeden van verraad' voldoende is om iemand ter plekke en zonder vonnis te executeren. De vaststelling dat u in deze context alsnog zonder enige voorwaarden werd vrijgelaten, doet ernstig afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de problemen waarmee u geconfronteerd werd (CGVS, p. 4-5). U werd tijdens de oorlog van 2014 tevens persoonlijk aangesproken door een onbekende op straat die u een verrader noemde, maar hij liet u zonder meer gaan (CGVS 2, p. 4). Nog eens vier jaar later werd u op 30 maart 2018 andermaal opgepakt, opnieuw in politiek instabiele tijden. De sfeer was immers erg gespannen omdat president Trump toen de verhuis van de Amerikaanse ambassade naar Jeruzalem had aangekondigd, zo legde u uit. Omdat u – net zoals vele andere omstaanders – een protest in het kader van de Grote Terugkeermars met uw gsm aan het filmen was, werd uw gsm afgenomen en diende u zich naar het politiekantoor te begeven (CGVS 2, p. 5). Hoewel u volgens uw verklaringen van spionage werd verdacht (CGVS 2, p. 11), kon u na een ondervraging diezelfde dag nog het politiekantoor verlaten. Opnieuw bleef verdere vervolging uit.

Uit bovenstaande blijkt dat u om de zoveel jaar gearresteerd werd in het kader van algemene arrestatiecampagnes. U werd telkenmale onderworpen aan een standaardondervraging waarna u diezelfde dag of kort nadien zonder voorwaarden werd vrijgelaten. Het betreffen bovendien losstaande gevallen waarop geen vervolging of veroordeling volgde. Bovenstaande incidenten kunnen in uw hoofde dan ook bezwaarlijk gelden als een systematische en persoonlijke vervolging zoals die wordt beschreven in de Vluchtelingenconventie.

De zeven door u voorgelegde oproepingsbrieven bevestigen dat u werd opgeroepen maar doen verder geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

U zou een laatste keer opgeroepen en ondervraagd zijn op 6 juni 2018 omdat u kritiek had geuit op de geëscaleerde terugkeerbetogingen. U zou diezelfde dag vrijgelaten zijn met de belofte opnieuw te zullen worden opgeroepen. Via uw oom zou u vervolgens te weten gekomen zijn dat u gezocht werd door de hogere instanties van Hamas, waardoor u vreesde bij een volgende oproeping in de beruchte gevangenis van Kasser al Hakim te belanden en het daglicht niet meer te zullen zien (CGVS 2, p. 5-6). Andermaal werd u opgepakt in het kader van een arrestatiecampagne. Niet alleen u maar heel wat mensen, zowel burgers als leden van de PA, hadden immers kritiek geuit op de omstandigheden en werden daarom gearresteerd. Hoewel u naar eigen zeggen strenger werd behandeld dan de gewone burgers, werden u en uw collega's allemaal op diezelfde dag opnieuw vrijgelaten. U maakt enkel melding van ene M. K. (...), dewelke die dag naar een gevangenis in de hoofdstad werd getransfereerd. Dient hierbij echter te worden opgemerkt dat M. (...) als kolonel diende bij de Preventieve Veiligheidsdienst. Gezien zijn hoge functie kunnen de problemen die hij ten gevolge daarvan zou hebben gekend, aldus niet als vergelijking dienen voor uw situatie (CGVS 2, p. 9-10).

Dat u na jarenlange standaardarrestaties en -ondervragingen plots door hogere instanties zou worden gezocht omwille van deze kritische uittalingen, is gezien uw bijzonder laag politiek profiel bovendien weinig aannemelijk. U zou dit bovendien slechts via via vernomen hebben (CGVS 2, p. 5). Uw oom, die u van dit nieuws zou hebben ingelicht (zie supra) kan bovendien bezwaarlijk als een objectieve informatiebron worden beschouwd. Dat u door hogere instanties gezocht wordt, blijft dan ook louter een vermoeden en blote bewering uwentwege. U kon ook zelf niet verduidelijken waarom u plots door de hogere instanties gezocht zou worden. Indien u effectief door hogere instanties gezocht wordt, is het daarenboven volstrekt onlogisch dat u daags voordien zou worden vrijgelaten met de mededeling dat u opnieuw zal worden opgeroepen. Een dergelijke waarschuwing biedt u immers de kans om zich voor te bereiden, onder te duiken etc. Temeer gezien u enkele maanden eerder reeds verdacht werd van spionage omwille van het filmen van de terugkeerbetogingen (CGVS 2, p. 10-11), houdt het geenszins

steek dat zij voor deze werkwijze zouden kiezen. De lokale politie-eenheden konden u immers evengoed rechtstreeks overdragen aan de centrale instanties, zoals zij met uw collega kolonel M. (...) hebben gedaan (CGVS 2, p. 9-10). Daarenboven weten de centrale autoriteiten van Hamas u perfect te vinden en kunnen zij u dan ook eenvoudigweg thuis komen arresteren.

Dat u tussen de arrestaties door voortdurend in de gaten gehouden en lastiggevalen werd door Hamasleden, en dit zowel binnen als buiten uw computerzaak (CGVS 2, p. 3-4 en 8-9), betreft voorst weerom een blote bewering van uw kant dat u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Een voortdurende lastercampagne, zoals u die beschrijft, strookt bovendien niet met het feit dat u slechts om de paar jaar op politiek instabiele momenten werd opgepakt en na amper één tot enkele dagen zonder voorwaarden werd vrijgelaten. Indien u daadwerkelijk dagdagelijks en in ernstige mate gevisieerd wordt door Hamas, kan er nochtans vanuit gegaan worden dat u, naast de lastercampagne, op even intensieve wijze zou zijn gearresteerd – ook buiten de periodes van politieke instabiliteit, zoals het geval was – en niet telkens zonder meer zou zijn vrijgelaten. Kan hieraan worden toegevoegd dat u meer dan 10 jaar lang deze pesterijen en controles vanwege Hamas heeft kunnen aanvaarden en dit initieel geen aanleiding vormde om uw winkel te sluiten of de Gazastrook te ontvluchten. U vertelde daarentegen over een vriend, tevens eigenaar van een computerwinkel, die niet kon leven met deze controles en zijn winkel kort na de opening besloot te sluiten (CGVS 2, p. 9). Dat u de pesterijen en controles wél kon blijven verdragen, relateert enigszins de ernst ervan.

Toen u in 2008 het bevel om uw winkel te sluiten en naar huis te gaan, niet snel genoeg had opgevolgd, waarschuwen Hamasleden u een lesje te zullen leren. Wanneer u vervolgens naar huis ging, werd u aangevallen door drie gemaskerde mannen (CGVS 2, p. 3). Dat deze aanval direct gelinkt is aan de eerdere waarschuwing van de Hamasleden in uw winkel, is echter een louter vermoeden uwentwege. Het lijkt bovendien erg eigenaardig dat de Hamasleden u gewoon naar huis lieten gaan toen bleek dat u hun bevel niet had opgevolgd om u vervolgens elders stiekem aan te vallen. U had nochtans hun eerder bevel – om de zaak te sluiten – genegeerd waardoor ze een legitieme reden hadden om u ook direct ter plekke aan te houden indien ze u effectief wilden 'pakken'. Hoe dan ook kon u van de aanvallers wegvlugten en heeft het incident geen verder vervolg gekend.

Daar u niet inging op de laatste oproeping zou uw dossier overgemaakt zijn aan de Militaire Rechtbank. Dient echter te worden opgemerkt dat u geen idee heeft hoe het inmiddels met uw rechtszaak gesteld is. Voor zover u weet bent u evenwel nog niet veroordeeld. Uw gebrek aan informatie over de uw zaak is echter opmerkelijk. U verklaart dat, ook al zou er iets gebeurd zijn, uw familie u niets zal vertellen om u niet ongerust te maken. U weet echter evenmin of uw vroegere werknemer, die uw computerwinkel overnam, nog wordt lastiggevalen. U heeft immers amper contact met hem gehad sinds uw vertrek. Ook met uw vroegere collega's van de Veiligheidsdienst heeft u geen contact meer (CGVS 2, p. 15-16). Vermits u op basis van uw problemen met Hamas een verzoek om internationale bescherming indiende, mag nochtans verwacht worden dat u uw eigen zaak opvolgt en een gedegen interesse aan de dag legt wat betreft het verdere verloop van uw problemen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De documenten die u ter staving van uw verzoek neerlegt, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Uw vervallen paspoort, een lidkaart van de Associatie van Landbouwkundige Ingenieurs en de kopieën van uw identiteitskaart en huidige paspoort spreken zich enkel uit over uw identiteit, herkomst en reisweg, elementen die op dit moment niet in twijfel worden getrokken. De ziekteverzekeringskaart van de Preventieve Veiligheidsdienst, de uittreksels van uw bankrekening, het visitekaartje van uw computerwinkel en de gemeentelijke vergunning voor uw winkel, bevestigen uw werkverleden bij de PA, alsook het feit dat u een handelszaak had. U legt tevens een attest neer van de opgelopen schade aan uw ouderlijke woning door de oorlog van 2014. Ook dit heeft echter geen betrekking op uw vluchtmotieven. Blijkt boven dat, hoewel de ramen, de muren en het plafond schade opliepen, jullie de schade inmiddels konden herstellen (CGVS 1, p. 18). Op de voorgelegde usb-stick staat voorts een video van het straatfeest dat plaatsvond na het akkoord tussen Hamas en Fatah in 2011. Een tweede video op de usb toont hoe uw vader een toespraak houdt over het algemeen onrecht in Gaza en dit naar aanleiding van de vrijlating van uw neef. Hoewel deze video's een beeld scheppen van de algemene situatie in de Gazastrook, spreken zij zich geenszins uit over uw persoonlijke problemen. Deze video's kunnen uw verklaringen dan ook niet versterken. Het medisch rapport van 2008 bevestigt voorts uw gebroken vingers maar doet verder geen uitspraken over de omstandigheden waarop u die verwondingen zou hebben opgelopen.

Volgens artikel 57/5 quater van de vreemdelingenwet hebben u en uw advocaat het recht een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen en bemerkingen over te maken over de inhoud van deze notities. Op 24 maart 2020 merkte u middels uw advocaat het volgende op (zie ook administratief dossier): "Eerst en vooral wenst de cliënt aan te geven dat de termijn van 8 werkdagen voor het becommentariëren van de notities een onredelijk korte termijn is die niet in overeenstemming is met de Richtlijn 2005/85/EB van de Raad van Europa betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. In casu is het onmogelijk voor de cliënt die de Nederlandse taal niet machtig is om binnen die termijn een vertaling te bekomen van de notities en de overeenstemming ervan met de verklaringen afgelegd bij uw diensten vertaald door een tolk, na te gaan. Dit kan ook niet tegen een redelijk prijs. Meer specifiek verwijst ik ook naar artikel 12 en 17 van deze Procedurerichtlijn. Deze bepalingen maken dat er in casu een tolk moet worden voorzien om hem over de inhoud van het verslag of over de inhoudelijke elementen van de schriftelijke weergave te informeren. Het standpunt van uw diensten, waarnaar wordt verwezen, dat de advocaat moet zorgen voor de vertaling kan niet worden gevolgd. In de Procedurerichtlijn staat duidelijk dat de lidstaten daarvoor moeten zorgen. Een advocaat is geen lidstaat. Indien het CGVS niet in staat is om dit te voorzien, dient men aan te duiden welke dienst wel verantwoordelijk is hiervoor. Het nalezen van nota's van het CGVS is geen rechtspleging zoals bepaald in art. 508/10 Ger.W. Mag ik U verzoeken om een tolk ter beschikking te stellen en mij de praktische regeling te geven die wordt voorzien? De cliënt is bijgevolg tot op heden niet zeker omtrent de inhoud van de nota's." Artikel 17 van de richtlijn bepaalt echter dat de lidstaten ervoor zorgen dat verzoeker moet kunnen rekenen op bijstand van een tolk indien nodig om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Dit is evenwel niet noodzakelijk het CGVS, maar de overheid. Nergens uit artikel 57/5 quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat het CGVS een tolk ter beschikking moet stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Ik verwijst dienaangaande naar de memorie van toelichting bij artikel 39 van de wet van 17 december 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 12 maart 2018) dat artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU omzet in het nieuwe artikel 57/5 quater van de Vreemdelingenwet. De memorie van toelichting stelt dienaangaande: "[...] De richtlijn bepaalt dat de verzoeker moet kunnen rekenen op de bijstand van een tolk indien nodig (om volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud). Met dat doel kan de verzoeker beroep doen op een advocaat die hem kan bijstaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (zie in dit verband artikel 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en de artikelen 508/1 tot 508/23 van het Gerechtelijk Wetboek, en meer bepaald het artikel 508/10 van het Gerechtelijk Wetboek). Er kan inderdaad van uitgegaan worden dat de advocaat, die de verzoeker vertegenwoordigt en het gehoor in principe bijwoont, in staat is elke nuttige opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud te maken in naam van zijn cliënt."

Artikel 508/10 van het gerechtelijk wetboek stelt bovendien vast dat het bureau voor juridische bijstand voorziet in een tolk indien nodig en stelt dat de kostenvergoeding voor de tolk ten laste van het Rijk komt.

Er kan dan ook niet ingegaan worden op uw verzoek om een tolk ter beschikking te stellen in het kader van het geven van bemerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van uw cliënt.

Tot slot merkt u middels uw advocaat op dat u geen 32.000 dollar betaalde voor uw reis naar Europa maar 3000 dollar (CGVS 2, p. 6). Deze aanpassing wijzigt echter niets aan voorgaande beslissing.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de

immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo kon u tijdens uw studies al aan het werk bij de Preventieve Veiligheidsdienst. Ook al kon u dit werk niet meer uitvoeren door de machtsovername van Hamas in 2007, u behield tot februari 2019 een groot deel van uw loon. Na uw vertrek uit Gaza, ontving uw vrouw nog steeds de helft van uw oorspronkelijk salaris, m.n. 1200 shekel, waardoor zij voor zichzelf en uw vier kinderen kan zorgen. Daarenboven startte u in 2008 een eigen computerzaak en had u één werknemer in dienst. Op financieel vlak had u geen problemen in Gaza, zo verklaarde u (CGVS 1, p. 20). Ook later benadrukte u nogmaals dat u een goed loon – minstens 2500 shekel – had en niet gevlucht bent omwille van financiële redenen (CGVS 2, p. 14). Ook uw familie leeft niet in precare omstandigheden. Zo werkt uw vader nog steeds als ambtenaar bij het ministerie van Gezondheid van de Palestijnse Autoriteit en ontvangt hij aldus een deftig loon (CGVS 1, p. 17). Hij werkte bovendien enige tijd in Israël waardoor hij voldoende geld bijeen kon sparen om de hogere studies van u, uw drie broers en vier zussen te betalen (CGVS 1, p. 18). Uw twee nog levende broers kunnen hun gezin bovendien naar behoren onderhouden. Uw broer A. (...) is chauffeur en hoewel uw broer I. (...), een ingenieur, geen vaste job heeft, kan hij dankzij tijdelijke jobs en het bijspringen in de logistieke zaak van zijn schoonbroer, alsnog zijn gezin onderhouden (CGVS 1, p. 17). Uw ouderlijk huis, waar u tot 2013 heeft gewoond, is bovendien in goede staat. Hoewel het beschadigd raakte tijdens de oorlog van 2014, i.c. de ruiten werden vernield, er waren scheuren in de muren en het plafond was beschadigd, konden jullie de herstellingen zelf bekostigen (CGVS 1, p. 18). Na uw huwelijk ging u in een huurhuis wonen. Uw meest recente huurwoning was heel comfortabel voor een gezin, zo verklaarde u (CGVS 1, p. 15- 16). Zowel in uw ouderlijke woning als in uw huurwoning had u bovendien een accu ter beschikking om elektriciteitspannes te overbruggen (CGVS 1, p. 19).

Nergens uit uw verklaringen kan aldus afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

[motiveren rond terugkeer]

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in

bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het dossier bevat. Dat uw echtgenote A. N. M. A. (...) de vluchtelingenstatus werd toegekend, heeft daarom geen invloed op de beslissing genomen in uw hoofde.

Kan hier tot slot nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw persoonlijke situatie in België dient te wenden tot de hiertoe geeignende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door Hamas koestert en dat hij geen andere keuze had dan Palestina te verlaten. Hij tracht vervolgens de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen als volgt:

“- Job van verzoeker

Verzoeker begon tijdens zijn studies, in 2004, te werken voor de IT-dienst van de Preventieve Veiligheidsdienst. Hoewel hij in 2007 (met de machtsovername van Harnas) stopte met deze job, werd hij door de jaren heen omwille van dit beroep continu lastiggevalen door Harnas.

Verzoeker startte in 2004 werkte bij de technische afdelingen van de Preventieve Veiligheidsdienst, waar hij de soft- en hardware van computers onderhield. Volgens verweerster is het niet geloofwaardig dat verzoeker, gelet op deze 'lage' functie door Harnas gevisieerd zou worden.

Verzoeker wenst te benadrukken dat er geen twijfel kan bestaan over deze constante visering door Harnas. Hij werd meerdere malen opgeroepen en gearresteerd en legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud hier ook bewijzen van voor. De vele oproepingen worden bovendien niet ontkend door verweerster.

Verzoeker werd, net als zijn collega's, regelmatig lastiggevalen, opgeroepen en gearresteerd. Verzoeker legde hier uitgebreide verklaringen over af gedurende zijn persoonlijk onderhoud.

(...)

(Nota's persoonlijk onderhoud 6 maart 2020, p. 5)

Verzoeker heeft aldus duidelijk gemaakt dat verschillende personen die voor de Preventieve Veiligheidsdiensten hebben gewerkt tot heden veel problemen hebben. Zoals verzoeker verklaarde gaat Harnas er van uit dat alle vroegere werknemers van de Preventieve Veiligheidsdienst inlichtingen verzamelen. Bijgevolg worden alle werknemers gevisieerd, waarbij er geen onderscheid wordt gemaakt naargelang de functie die zij uitoefenden.

- Arrestaties

Verzoeker werd doorheen de jaren verschillende keren door Harnas gearresteerd. Verweerster stelt dat dit geen systematische en persoonlijke vervolging uitmaakt, omdat deze arrestaties steeds het onderdeel zouden zijn van algemene arrestatiecampagnes. Verzoeker wenst het één en ander hieromtrent te verduidelijken.

Verzoeker ontkent ten stelligste dat op het ogenblik van zijn arrestaties iedereen gearresteerd werd.

Verzoeker werd voor de eerste keer opgeroepen in 2007. Omtrent deze arrestatie verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud het volgende:

(...)

(Nota's persoonlijk onderhoud 6 maart 2020, p. 5)

Verzoeker werd samen met 4 à 5 andere mensen gearresteerd. Zij werden in het bijzonder gevisieerd door Harnas, zodat deze laatstgenoemde info kon verzamelen over hun werk. Gelet op het feit dat er slechts een heel beperkt aantal mensen gearresteerd werd én dat zij gevisieerd werden omwille van hun werk voor de Preventieve Veiligheidsdienst, kan dit geenszins beschouwd worden als een 'algemene arrestatiecampagne'.

Verzoeker werd eveneens in 2010, 2014 én 2018 gearresteerd. Tijdens deze arrestaties werd hij vernederd en psychologisch en fysiek gemarteld. Hij werd al die tijd in de gaten gehouden. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verweerster beweert dat er geen sprake is van een persoonlijke en systematische vervolging.

- Vervolging door de hogere instanties

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd verzoeker in juni 2018 nogmaals opgeroepen. Op het einde van de dag werd hij vrijgelaten met de boodschap dat hij opnieuw zou worden opgeroepen.

Verzoeker ging nadien langs bij zijn oom, om deze op de hoogte te brengen hiervan. De oom langs vaderszijde van verzoeker ging met de leiders praten om uit te leggen dat verzoeker niets verkeers deed en dat hij met rust gelaten diende te worden. Er werd vervolgens geantwoord dat verzoeker gezocht wordt vanuit de hogere instanties van Gaza stad.

Volgens verweerster zijn deze verklaringen niet geloofwaardig, omdat verzoeker ze 'via via' heeft vernomen. Deze omstandigheden omschrijven als 'via via' gaat zonder twijfel zeer kort door de bocht. De oom van verzoeker is mokhtar en heeft bijgevolg een zeker aanzien. Hij kan dan ook onmogelijk zonder meer als een 'niet objectieve informatiebron' beschouwd worden.

Verzoeker heeft duidelijke verklaringen afgelegd over deze vervolging en vraagt zich oprecht af wat verweerster van hem verwacht. Aangezien hij hier geen documenten van heeft ontvangen, kan hij deze onmogelijk voorleggen.

Verzoeker vraagt regelmatig aan zijn vader en broers om meer informatie hieromtrent, maar zij kunnen (of willen) geen bijkomende informatie geven. Verzoeker krijgt enkel het antwoord dat zijn familie heel opgelucht is dat verzoeker erin geslaagd is Gaza te ontvluchten en dat hij goed voor zichzelf moet zorgen. De familie van verzoeker is op de hoogte van de psychologische impact die deze gebeurtenissen op hem hebben gehad en geven geen verdere uitleg aan verzoeker.

- Computerwinkel

Verzoeker liet zijn computerwinkel, na zijn vertrek uit Gaza, over aan zijn vroegere werknemer. Tot voor kort had verzoeker geen informatie over hoe het met hem ging en of ook hij werd lastiggevallen door Harnas.

Verzoeker mocht zeer recent via whatsapp vernemen dat de computerwinkel op heden gesloten is. Hoewel verzoeker geen zekerheid heeft over de reden van deze sluiting, heeft hij een zeer sterk vermoeden dat dit een gevolg is van de daden van Harnas.

Op grond van het bovengaande blijkt duidelijk dat verzoeker weldegelijk een ernstige vrees heeft om door Harnas vervolgd te worden."

Verzoeker voert nog aan dat hij, gezien de huidige politieke situatie in Gaza en zijn persoonlijke vrees, de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het gezien de huidige coronapandemie voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Gaza. Hij wijst op de bijzonder snelle stijging van het aantal besmettingen en het structurele onvermogen van Gaza om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen en passende zorg te verlenen. Verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar Gaza een reëel risico op besmetting zou lopen en dat er na besmetting geen toegang is tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld steeds aan de hand van de meest actuele situatie dient te worden beoordeeld, zoals bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij vervolgt dat in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken dat hij van Palestijnse oorsprong is. Hij stelt op de hoogte te zijn van de recente arresten van de Algemene Vergadering van de Raad van 18 en 19 november 2019, waarin de Raad besloten heeft dat er in Gaza geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er alleen al door de aanwezigheid van de betrokken verzoekers een reëel risico bestaat dat zij worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Vervolgens betoogt verzoeker onder verwijzing naar de algemene informatie gevoegd bij zijn verzoekschrift dat de situatie recent radicaal gewijzigd is, waardoor *in casu* wel zou zijn voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst verder naar eerdere rechtspraak van de Raad om te besluiten dat in het licht van de recente ontwikkelingen in de veiligheidssituatie in Gaza opnieuw sprake is van *“een voortdurende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt”*. Verzoeker meent dat hij net als de rest van de bevolking van Gaza systematisch wordt blootgesteld aan schendingen van de fundamentele mensenrechten en dat niemand in Gaza gespaard blijft van de gevolgen van de veiligheidssituatie, waardoor er sprake zou zijn van groepsvervolging.

Verzoeker stelt daarnaast in het verleden reeds verschillende keren te zijn gearresteerd, wat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet in twijfel wordt getrokken en bevestigd in de bestreden beslissing. De vele oproepingen en arrestaties die hij door de jaren heen onderging houden zonder twijfel een onmenselijke behandeling in, aldus verzoeker, die nog betoogt dat hij als Palestijn in Gaza dagelijks een onmenselijke behandeling moest ondergaan omdat hij een constante angst had dat hij door Hamas gevisieerd werd en zijn leven elke dag in gevaar was.

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent recht te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij bij een terugkeer naar Gaza in precaire levensomstandigheden zal terechtkomen. Verzoeker verwijst hieromtrent naar de algemene humanitaire situatie in Gaza die, zo stelt hij, door NANSSEN als mensonwaardig wordt beschouwd. Hij betoogt dat ook de Europese Commissie zich bewust is van de ernstige humanitaire situatie en dat de jarenlange blokkade door Israël en het geweld resulteren in werkloosheid, beschadigde infrastructuur en een gebrek aan essentiële diensten, zoals gezondheidszorg. Het coronavirus heeft ook verregaande gevolgen voor de economische en humanitaire situatie in Gaza, aldus verzoeker, die wat dat betreft verwijst naar persartikels die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker wijst er tot slot op dat verschillende mensenrechten geregeld geschonden worden in de Gazastrook en citeert informatie waaruit blijkt dat het recht op vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vereniging en het verbod op willekeurige detentie regelmatig worden aangetast door de Palestijnse autoriteiten.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel *"UN official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza health system"* van The Jerusalem Post van 30 maart 2020 (stuk 3);
- het artikel *"Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza"* van Al Jazeera van 26 maart 2020 (stuk 4);
- het artikel *"Palestinians Fear a Coming Coronavirus Storm"* uit The New York Times van 9 april 2020 (stuk 5);
- het artikel *"Gazastrook vreest fatale corona-uitbraak: 'Hoe lang houden we dit vol?'"* van NOS van 18 april 2020 (stuk 6);
- het artikel *"Rocket fired toward Israel amid coronavirus outbreak in Gaza"* uit Al-Monitor van 3 april 2020 (stuk 7);
- het artikel *"Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg"* uit De Volkskrant van 23 maart 2020 (stuk 8);
- het artikel *"Israeli Forces Demolish Emergency Coronavirus Clinic for Palestinians"* uit The Palestine Chronicle van 18 maart 2020 (stuk 9);
- het artikel *"Nieuwe raketaanvallen Israël en Gazastrook ondanks wapenstilstand"* van NRC van 15 november 2019 (stuk 10);
- het artikel *"Israël bombardeert Hamas in Gaza na raketlancering"* uit Het Laatste Nieuws van 30 november 2019 (stuk 11);
- de Nansen note – 2019/01 *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"* (stuk 12);
- het persbericht *"Gaza health sector still struggling to cope with 'Great March of Return' injuries"* van UNOCHA van 20 juni 2019 (stuk 13);
- een *factsheet* over Palestina van de Europese Commissie, European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations van 16 december 2019 (stuk 14);
- het *fact sheet* *"Palestinian Authorities in Gaza Violate the Rights to Opinion and Expression, Peaceful Assembly and Freedom from Arbitrary Detention"* van Al Mezan Centre for Human Rights van 23 april 2019 (stuk 15);
- de publicatie *"The Coronavirus in Gaza: Insights from a War Game"* van The Institute for National Security van 13 april 2020 (stuk 16);
- het artikel *"If Coronavirus Overwhelms Gaza, Israel Alone is to Blame"* van Counterpunch, van 17 april 2020 (stuk 17);
- het artikel *"Gaza: Apparently Unlawful Israeli Strikes Kill At Least 11 Civilians"* van Al Jazeera van 4 februari 2020 (stuk 18);
- het artikel *"Israel attacks Gaza again amid continued tensions over Trump plan"* van Al Jazeera van 6 februari 2020 (stuk 19);
- het artikel *"With Gaza violence 'escalating as we speak', UN envoy calls for 'immediate stop'"* van UN News van 24 februari 2020 (stuk 20);
- het artikel *"Gaza in tijden van Corona - Gaza in time of Corona"* van Israel CNN van 17 april 2020 (stuk 21).

2.2.2. Op 14 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020.

2.2.3. Bij een op 21 januari 2021 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende bijkomende stavingstukken:

- het artikel *"Israeli army launches air raids on besieged Gaza Strip"* van Al Jazeera van 22 november 2020 (stuk 22);
- het *"Protection of Civilians Report, 3-23 November 2020"* van OCHA Occupied Palestinian Territory van 27 november 2020 (stuk 23);
- het document *"Gaza Strip: Snapshot – October 2020"* van OCHA van 1 december 2020 (stuk 24);
- het artikel *"UN report finds Gaza suffered \$16.7 billion loss from siege and occupation"* van UN News van 25 november 2020 (stuk 25);
- het artikel *"People in Gaza sifting through rubbish for food, UN head says"* uit The Guardian van 12 oktober 2020 (stuk 26);
- een grafiek, getiteld *"occupied Palestinian territory, including east Jerusalem"*, van WHO van 20 januari 2021 (stuk 27);

- het artikel "*Gaza enters Covid lockdown as first community cases emerge*" uit The Guardian van 25 augustus 2020 (stuk 28);
- het artikel "*In Crowded Gaza, Public Embraces Mask-Wearing to Fight COVID-19*" van U.S. News van 1 oktober 2020 (stuk 29);
- het artikel "*Harsh September: Detailed Infographic on the COVID-19 Surge in Palestine*" uit The Palestine Chronicle van 1 oktober 2020 (stuk 30);
- het artikel "*COVID in besieged Gaza: 'A blockade inside a blockade'*" van Al Jazeera van 26 december 2020 (stuk 31);
- het artikel "*Egypt offers 'complete and absolute support' for closing Rafah Crossing*" van Middle East Monitor van 4 november 2020 (stuk 32);
- het *factsheet* over Palestine van de Europese Commissie, European civil protection and humanitarian aid operations van 17 november 2020 (stuk 33);
- het artikel "*Incendiary balloons, gunshots fuel Gaza border tension*" van Arab News van 10 augustus 2020 (stuk 34);
- het artikel "*When will the COVID-19 pandemic end?*" van McKinsey & Company van 20 januari 2021 (stuk 35);
- het arrest nr. 215 224 van 16 januari 2019 van de Raad (stuk 36).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker in het eerste middel de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker in het tweede, derde en vierde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten omwille van problemen met de autoriteiten van Hamas, die hem sinds de machtsvername door Hamas in 2007 herhaaldelijk zouden hebben opgeroepen, gearresteerd, ondervraagd en lastiggevallen op verdenking van spionage voor de Palestijnse Autoriteit in Ramallah of voor Israël. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker gevisieerd omwille van zijn vroegere functie bij de Preventieve Veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteit, waar hij bij de technische afdeling gedurende een drietal jaar zou hebben ingestaan voor het onderhoud van de soft- en hardware. Zijn problemen zouden begonnen zijn kort na de coup in juli 2007, toen hij een eerste keer zou zijn gearresteerd en ondervraagd in het kader van een algemene operatie van Hamas gericht op het verkrijgen van informatie over de vroegere regering. Daarna zou verzoeker nog in 2010, 2014 en 2018 verschillende keren zijn opgeroepen en gearresteerd en daarnaast ook voortdurend zijn lastiggevallen en gecontroleerd door leden van Hamas. Zo zou hij op 26 juli 2008 door drie gemaskerde mannen zijn aangevallen nadat hij eerder die dag het bevel had genegeerd om zijn computerzaak, die hij in dat jaar begonnen was, te sluiten. Verzoeker zou sinds de opening van die zaak ook vaak controle hebben gehad, volgens hem omdat hij er van verdacht werd informatie uit te wisselen met de Palestijnse Autoriteit en beheerder te zijn van websites over de situatie in de regio. Tijdens de oorlog met Israël in 2014 zou verzoeker door een onbekende in het openbaar zijn uitgemaakt voor verrader en spion en met de dood zijn bedreigd. Als aanleiding voor zijn vertrek in 2018 haalt verzoeker een arrestatie aan op 30 maart 2018 omdat hij met zijn gsm beelden maakte van een betoging in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer, gevolgd door een arrestatie op 6 juni 2018 omdat hij kritiek zou hebben geuit op de gebeurtenissen naar aanleiding van de verhuis van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. In beide gevallen zou verzoeker beschuldigd zijn van spionage maar toch weer zijn vrijgelaten, zij het de laatste keer met de mededeling dat hij later opnieuw zou worden

opgeroepen. Toen hij effectief opnieuw werd opgeroepen op 13 juni 2018, zou verzoeker ondergedoken zijn bij zijn zus en de nodige regelingen hebben getroffen om Gaza te verlaten. Verzoeker zou daarna via zijn oom vernomen hebben dat hij door de hogere instanties in Gaza-stad wordt gezocht en gevreesd hebben dat hij in een beruchte gevangenis aldaar terecht zou komen. Hij zou de Preventieve Veiligheidsdienst op de hoogte gebracht hebben van zijn situatie maar die zou hem niet hebben kunnen helpen. Nadat zijn neef een smokkelaar had gevonden en zij een prijs overeengekomen waren, zou verzoeker samen met zijn vrouw en kinderen Gaza verlaten hebben via de grensovergang te Rafah op 16 juni 2018. Vanuit Egypte zou verzoeker zijn doorgereisd richting Europa. Zijn vrouw en kinderen zouden met een visum naar de Verenigde Arabische Emiraten (hierna: VAE) zijn gereisd en daar drie maanden zijn gebleven alvorens terug te keren naar Gaza.

Omdat verzoeker geen gevolg had gegeven aan de laatste oproeping zou zijn dossier zijn overgemaakt aan de militaire rechtbank. Die zou aan zijn ouders een brief hebben afgegeven waarin staat dat verzoeker zich binnen de tien dagen moet melden. Verzoekers ouders zouden ook mondeling geïnformeerd zijn dat verzoeker gezocht wordt en zich dient aan te melden. Na haar terugkeer naar Gaza in oktober 2018 zou verzoekers vrouw opgeroepen zijn en ondervraagd zijn over waar verzoeker zich bevindt.

Naast deze problemen met Hamas haalt verzoeker ook familiale problemen aan die hij en zijn vrouw zouden hebben gekend omwille van hun huwelijk. Verzoeker zou zijn vrouw hebben leren kennen toen zij in 2005 omwille van haar universitaire studies vanuit de VAE naar Gaza kwam. Verzoeker zou meermaals om haar hand hebben gevraagd bij haar vader maar die zou dit telkens geweigerd hebben en uiteindelijk geëist hebben dat ze zou terugkeren naar de VAE. Haar vader zou ook aan zijn broers toestemming hebben gegeven om haar te doden. Na bemiddeling van de *mokhtar* zou haar grootvader akkoord zijn gegaan met het huwelijk en sindsdien zou de relatie met haar familie bekoeld zijn. Op hun huwelijksfeest in 2010 zou er een aanval van Hamas-gezinden hebben plaatsgevonden waaronder naar verluid ook verre familieleden van verzoekers vrouw. Sindsdien zouden verzoeker en zijn vrouw geen problemen meer gekend hebben omwille van hun huwelijk. Echter, toen verzoekers vrouw op gegeven moment vernam dat haar vader definitief zou terugkeren vanuit de VAE naar Gaza, zou zij uit vrees om alsnog te worden vermoord besloten hebben Gaza te verlaten en in juli 2019 af te reizen naar België, waar zij inmiddels erkend is als vluchteling.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt.

Wat vooreerst de door verzoeker aangehaalde familiale problemen omwille van zijn huwelijk betreft, dient te worden vastgesteld dat deze geen reden uitmaken voor zijn vertrek uit Gaza en zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker heeft tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding gemaakt van enige vrees ten aanzien van zijn schoonfamilie, noch van de problemen die hij zou hebben gekend omwille van zijn huwelijk (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, vragenlijst, vragen 3.4, 3.5 en 3.7). Waar verzoeker deze feiten wel heeft vermeld tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijkt tevens dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij geen deel uitmaken van zijn probleem en de reden waarom hij de Gazastrook verlaten heeft en dat zij slechts “een extraatje” zijn (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2020, p. 14 en 15).

Verder wordt over deze problemen in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen: *“Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat u de aanval op uw trouwfeest 10 jaar geleden – het enige concrete incident – niet kunt linken aan uw schoonfamilie. Zo vermoedt u dat het feest voornamelijk werd binnengevallen omwille van de samenshooling van Fatah-sympathisanten (persoonlijk onderhoud d.d. 03/02/2020 (CGVS 1), p. 9). Hoewel achteraf bleek dat twee van de aanvallers met uw vrouw verwant zijn – dit betreft echter een loutere bewering die u op geen enkele manier staft – kunt u niet met zekerheid zeggen dat het hier een georganiseerde aanval door uw schoonfamilie betrof. Evengoed betrof het een – zij het dрист – toeval (CGVS 2, p. 13). U legt ter staving van uw verklaringen hieromtrent een video van uw huwelijksfeest neer, alsook een attest van het Palestinian Centre for Human Rights waarin de aanval op uw trouwfeest wordt bevestigd. Deze documenten veranderen echter niets aan de vaststellingen dat u deze aanval vooreerst niet kunt linken aan uw schoonfamilie noch dat de problemen omwille van uw huwelijk geen deel uitmaken van uw vrees ingeval van een terugkeer naar de Gazastrook.”*

Verzoeker betwist deze motieven niet, noch dat de door hem aangehaalde problemen omwille van zijn huwelijk voor hem geen reden uitmaken om Gaza te verlaten dan wel te weigeren ernaar terug te keren.

Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoeker bij terugkeer naar Gaza geen gegronde vrees heeft aangetoond ten aanzien van zijn schoonfamilie.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden vrees omwille van de problemen die hij met Hamas zou hebben gekend, stelt de Raad vooreerst vast dat de commissaris-generaal geloof hecht aan verzoekers werkzaamheden gedurende drie jaar op de IT-afdeling van de Preventieve Veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteit en op zich ook niet betwist dat verzoeker sinds de machtsovername door Hamas verschillende keren werd opgeroepen en ondervraagd, ter staving waarvan hij meerdere oproepingsbrieven heeft neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 6). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de commissaris-generaal besluit dat de door verzoeker aangehaalde feiten geen aanleiding geven tot het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

De Raad is op basis van het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten eveneens van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat hij het slachtoffer is geweest van een persoonlijke en aangehouden vervolging omwille van zijn vroegere functie bij de Preventieve Veiligheidsdienst en dat hij om die reden nog zou worden gezocht door Hamas.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal terecht op het lage profiel dat verzoeker binnen de Preventieve Veiligheidsdienst had. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo zou u tijdens uw studies van 2004 tot de machtsovername door Hamas in 2007 voor de dienst hebben gewerkt. Als jongste werknemer van de dienst werkte u bij de technische IT-afdeling waar u hard- en software herstellde en onderhield. Hoewel u Fatah-aanhanger bent, heeft u bovendien nooit politieke activiteiten gehad (CGVS 1, p. 20). Dat u sinds de machtsovername door Hamas voortdurend lastiggevallen en persoonlijk geviséerd zou zijn omwille van uw vroegere functie bij de PA, lijkt dan ook weinig aannemelijk. U hierop gewezen, legt u uit dat Hamas niet weet welke functie u uitoefende en ervan uitgaat dat alle werknemers inlichtingen verzamelen en potentiële spionnen zijn (CGVS 2, p. 7). Dat Hamas alle vroegere werknemers van de Preventieve Veiligheidsdienst in het oog houdt, is een loutere bewering die u niet weet te staven. Echter, dat Hamas niet zou weten wie een onschuldige functie had, wie een inhoudelijke functie bekleedde en wie een daadwerkelijk gevaar vormt voor hun autoriteit, is niet geloofwaardig. U geeft immers ook zelf aan dat Hamas overal oren en ogen heeft (CGVS 2, p. 9). Uit uw relaas blijkt overigens dat u nooit ernstige problemen heeft gekend zoals een langdurige opsluiting of veroordeling. Men kan er dan ook van uit gaan dat Hamas wel degelijk op de hoogte was van uw laag profiel.”

Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen waar hij in het eerste middel van zijn verzoekschrift stelt dat Hamas er van uit gaat dat alle vroegere werknemers van de Preventieve Veiligheidsdienst inlichtingen verzamelen en dat bijgevolg alle werknemers door Hamas worden geviséerd, waarbij geen onderscheid zou worden gemaakt naargelang de functie die zij hebben uitgeoefend. Dat verschillende personen die voor de Preventieve Veiligheidsdienst hebben gewerkt tot heden veel problemen hebben, doet niets af aan de pertinente overweging dat verzoeker, gelet op zijn lage profiel en de aard van zijn werkzaamheden voor de Preventieve Veiligheidsdienst, niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk gedurende jaren persoonlijk zou zijn geviséerd en verdacht van spionage voor de Palestijnse Autoriteit of Israël.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen nooit persoonlijk werd geviséerd bij de arrestaties die hij heeft aangehaald, doch dat deze arrestaties steeds onderdeel waren van algemene arrestatiecampagnes. Hierover zet de commissaris-generaal het volgende uiteen:

“Zo werd u vlak na de machtsovername in 2007 kort opgeroepen en ondervraagd. Zoals u ook zelf aangeeft, was deze actie niet persoonlijk tegen u gericht maar vormde dit een standaardgebeuren voor alle ambtenaren van de vorige regering met als doel algemene informatie over de vroegere regering te verzamelen (CGVS 2, p. 3). U werd vervolgens drie jaar later in 2010, net als vele andere ambtenaren van de PA, over een termijn van 15 dagen verschillende keren opgepakt en vrijgelaten omwille van de gespannen sfeer tussen de regeringen van Ramallah en Gaza. Eens de rust weerkeerde, stopten ook de arrestaties. Hiermee rekening houdende kunnen ook deze arrestaties niet worden beschouwd als een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Pas vier jaar later, net na de oorlog van 2014, werd u andermaal opgeroepen en ondervraagd. Dit incident kan echter

gekaderd worden in de naoorlogse context waarin Hamas opnieuw controle trachtte te krijgen over de omstandigheden en werd u andermaal niet persoonlijk geïdendeerd. U verklaarde overigens dat in oorlogstijden een 'vermoeden van verraad' voldoende is om iemand ter plekke en zonder vonnis te executeren. De vaststelling dat u in deze context alsnog zonder enige voorwaarden werd vrijgelaten, doet ernstig afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de problemen waarmee u geconfronteerd werd (CGVS, p. 4-5). U werd tijdens de oorlog van 2014 tevens persoonlijk aangesproken door een onbekende op straat die u een verrader noemde, maar hij liet u zonder meer gaan (CGVS 2, p. 4). Nog eens vier jaar later werd u op 30 maart 2018 andermaal opgepakt, opnieuw in politiek instabiele tijden. De sfeer was immers erg gespannen omdat president Trump toen de verhuis van de Amerikaanse ambassade naar Jeruzalem had aangekondigd, zo legde u uit. Omdat u – net zoals vele andere omstaanders – een protest in het kader van de Grote Terugkeermars met uw gsm aan het filmen was, werd uw gsm afgenomen en diende u zich naar het politiekantoor te begeven (CGVS 2, p. 5). Hoewel u volgens uw verklaringen van spionage werd verdacht (CGVS 2, p. 11), kon u na een ondervraging diezelfde dag nog het politiekantoor verlaten. Opnieuw bleef verdere vervolging uit.

Uit bovenstaande blijkt dat u om de zoveel jaar gearresteerd werd in het kader van algemene arrestatiecampagnes. U werd telkenmale onderworpen aan een standaardondervraging waarna u diezelfde dag of kort nadien zonder voorwaarden werd vrijgelaten. Het betreffen bovendien losstaande gevallen waarop geen vervolging of veroordeling volgde. Bovenstaande incidenten kunnen in uw hoofde dan ook bezwaarlijk gelden als een systematische en persoonlijke vervolging zoals die wordt beschreven in de Vluchtelingenconventie."

Door in het eerste middel ten stelligste te ontkennen dat op het ogenblik van zijn arrestaties iedereen gearresteerd werd, weerlegt verzoeker niet dat hij bij deze arrestaties niet persoonlijk werd geïdendeerd en dat de arrestaties gebeurden naar aanleiding van gebeurtenissen of ontwikkelingen die zich voordeden buiten zijn individuele handelen om. Verzoeker voert aan dat hij kort na de machtsvername door Hamas in 2007 samen met vier à vijf andere mensen werd gearresteerd en dat zij toen in het bijzonder werden geïdendeerd omwille van hun werk voor de Preventieve Veiligheidsdienst, waardoor geen sprake kan zijn geweest van een 'algemene arrestatiecampagne'. Deze beweringen vinden evenwel geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2020, waaruit verzoeker overigens zelf citeert. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat toen alle mensen die voor de vorige regering hadden gewerkt door Hamas werden opgeroepen of gearresteerd met het oog op het bekomen van informatie over hun werk en de werking van de overheid (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2020, p. 3). Dat de groep personen die toen werd gearresteerd maar uit verzoeker en vier of vijf andere mensen zou hebben bestaan, houdt geen steek in het licht van deze verklaringen alsook zijn hoger aangestipte lage profiel. Verzoeker beperkt zich er voor het overige toe te herhalen dat hij ook in 2010, 2014 en 2018 werd gearresteerd en tijdens deze arrestaties vernederd en psychologisch en fysiek gemarteld werd. Hij zou ook al die tijd in de gaten gehouden zijn. Zodoende brengt hij geen concrete elementen of argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan de terechte en pertinente vaststelling dat deze feiten er niet op duiden dat hij het voorwerp was van een aangehouden en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker heeft ook melding gemaakt van twee incidenten in de maanden onmiddellijk voorafgaand aan zijn voorgehouden vertrek uit Gaza op 16 juni 2018. Het betreft enerzijds een arrestatie naar aanleiding van het filmen van een betoging in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer op 30 maart 2018 en anderzijds een oproeping en ondervraging naar aanleiding van het uiten van kritiek op 6 juni 2018. Verzoeker verklaarde dat hij op 30 maart 2018 de manifestatie aan het filmen was "zoals iedereen", doch dat hij in weerwil van zijn verweer de beelden enkel voor zichzelf te hebben gemaakt en naar niemand te hebben doorgestuurd beschuldigd werd van spionage voor Ramallah. Hoewel hij ervan verdacht werd te spioneren voor Ramallah, zou verzoeker toch zijn vrijgelaten (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2020, p. 5 en 11). Verzoeker verklaarde dat hij twee maanden later, op 6 juni 2018, opnieuw werd opgeroepen en ondervraagd, dit keer omwille van kritiek die hij zou hebben geuit op het beleid van Hamas in verband met de protesten in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Verzoeker maakte gewag van een grote arrestatiecampagne waarbij heel veel mensen werden gearresteerd. Gevraagd of hij dan niet gewoon deel was van een algemene arrestatiecampagne samen met vele anderen, beweerde verzoeker dat alleen "zonen van de organisatie" werden gearresteerd en geen gewone burgers. Concreet gevraagd of er ook burgers werden gearresteerd, gaf verzoeker dan weer aan dat als een burger gearresteerd werd, die snel terug werd vrijgelaten, omdat Hamas weet dat burgers kritiek uiten omwille van de zware omstandigheden en "geen doel hebben", eraan toevoegend: "Maar wij, de zonen van de echte autoriteit, worden door een andere ogen gezien. Dat we een opdracht hebben gekregen, dat we een doel hebben" (ibid., p. 10-11). Dat verzoeker andermaal van spionage zou zijn beticht, maar toch opnieuw zou zijn vrijgelaten, acht de

Raad, mede in het licht van eerdere verdenkingen in die zin, niet aannemelijk. Dit klemmt des te meer nu verzoeker al bij zijn vrijlating te horen zou hebben gekregen dat hij later opnieuw zou worden opgeroepen en zijn dossier vervolgens terecht zou zijn gekomen bij de centrale autoriteiten in Gaza-stad.

Dat verzoeker meerdere keren gearresteerd wordt door Hamas maar telkens opnieuw wordt vrijgelaten, niettegenstaande Hamas zijn handelen omwille van zijn verleden bij de Preventieve Veiligheidsdienst telkens weer als een daad van spionage of verzet zou hebben gezien, maakt dat aan deze verdenking geen geloof kan worden gehecht, noch aan het feit dat verzoeker om die reden zou worden gezocht door de hogere instanties van Hamas. Wat dit laatste betreft, baseert verzoeker zich trouwens op een louter gerucht dat hij zou hebben vernomen via zijn oom, die *mokhtar* is. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat deze oom bezwaarlijk als een objectieve informatiebron kan worden beschouwd. Door in het eerste middel aan te voeren dat zijn oom *mokhtar* is en bijgevolg een zeker aanzien geniet, weerlegt verzoeker niet dat zijn oom als dusdanig geen deel uitmaakt van de bij de opvolging van zijn dossier betrokken officiële instanties. Verzoeker legt geen officiële stukken voor die de beweringen van zijn oom kunnen staven. Verzoeker meent dat hij duidelijke verklaringen heeft afgelegd over de vervolging waarvan hij het slachtoffer zou zijn en vraagt zich af wat het CGVS van hem verwacht, doch gaat er aan voorbij dat hij ook zelf niet kan verduidelijken waarom hij plots door de hogere instanties zou worden gezocht en laat de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid:

“Indien u effectief door hogere instanties gezocht wordt, is het daarenboven volstrekt onlogisch dat u daags voordien zou worden vrijgelaten met de mededeling dat u opnieuw zal worden opgeroepen. Een dergelijke waarschuwing biedt u immers de kans om zich voor te bereiden, onder te duiken etc. Temeer gezien u enkele maanden eerder reeds verdacht werd van spionage omwille van het filmen van de terugkeerbetogingen (CGVS 2, p. 10-11), houdt het geenszins steek dat zij voor deze werkwijze zouden kiezen. De lokale politie-eenheden konden u immers evengoed rechtstreeks overdragen aan de centrale instanties, zoals zij met uw collega kolonel M. (...) hebben gedaan (CGVS 2, p. 9-10). Daarenboven weten de centrale autoriteiten van Hamas u perfect te vinden en kunnen zij u dan ook eenvoudigweg thuis komen arresteren.”

Ter staving van zijn bewering dat zijn dossier werd overgemaakt aan de militaire rechtbank legt verzoeker een bevel voor dat na zijn vertrek uit Gaza zou zijn uitgevaardigd op 15 augustus 2018 en overgemaakt aan zijn familie. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts een fotokopie heeft neergelegd en geen origineel document. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker geen idee heeft hoe het inmiddels met zijn rechtszaak is gesteld. Zijn bewering als zou inmiddels tegen hem een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd blijkt louter gebaseerd op voormeld bevel van 15 augustus 2018, waarin hem een termijn zou zijn gegeven om zich aan te geven bij het verstrijken waarvan hij zou kunnen worden gearresteerd (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2020, p. 11, en notities van het persoonlijk onderhoud van 3 februari 2020, p. 8). Verzoeker verklaarde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS niet te weten of hij ondertussen effectief veroordeeld werd en gaf aan dat zijn familie het hem zou vertellen moest er iets gebeuren (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2020, p. 15). Zijn gebrek aan informatie is evenwel opmerkelijk, zoals ook de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aanstipt:

“U verklaart dat, ook al zou er iets gebeurd zijn, uw familie u niets zal vertellen om u niet ongerust te maken. U weet echter evenmin of uw vroegere werknemer, die uw computerwinkel overnam, nog wordt lastiggevallen. U heeft immers amper contact met hem gehad sinds uw vertrek. Ook met uw vroegere collega's van de Veiligheidsdienst heeft u geen contact meer (CGVS 2, p. 15-16). Vermits u op basis van uw problemen met Hamas een verzoek om internationale bescherming indiende, mag nochtans verwacht worden dat u uw eigen zaak opvolgt en een gedegen interesse aan de dag legt wat betreft het verdere verloop van uw problemen.”

Verzoekers betoog in het eerste middel dat zijn familie op de hoogte is van de psychologische impact die de gebeurtenissen op hem hebben gehad en geen verdere uitleg aan hem geven, kan niet overtuigen. Gelet op het grote belang van informatie over eventuele nieuwe ontwikkelingen in verband met zijn beweerde problemen voor zijn verzoek om internationale bescherming, kan immers moeilijk worden aangenomen dat verzoeker hierover door zijn familie bewust in het ongewisse zou worden gelaten.

Verzoeker geeft in het eerste middel nog aan dat hij zeer recent via *WhatsApp* vernomen heeft dat de computerwinkel die hij had overgelaten aan zijn vroegere werknemer op heden gesloten is. Hij stelt geen zekerheid te hebben over de reden van deze sluiting, doch wel *“een zeer sterk vermoeden dat dit een gevolg is van de daden van Hamas”*. Verzoeker maakt evenwel geen melding van ernstige en concrete aanwijzingen die dit vermoeden kunnen staven, zodat zijn loutere bewering hierover niet kan volstaan om aan te tonen dat zijn vroegere werknemer met Hamas problemen zou hebben gekend die gerelateerd zijn aan zijn eigen problemen.

De Raad merkt voorts op dat verzoeker de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geheel onverlet laat:

“Dat u tussen de arrestaties door voortdurend in de gaten gehouden en lastiggevallen werd door Hamasleden, en dit zowel binnen als buiten uw computerzaak (CGVS 2, p. 3-4 en 8-9), betreft voorst weerom een blote bewering van uw kant dat u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Een voortdurende lastercampagne, zoals u die beschrijft, strookt bovendien niet met het feit dat u slechts om de paar jaar op politiek instabiele momenten werd opgepakt en na amper één tot enkele dagen zonder voorwaarden werd vrijgelaten. Indien u daadwerkelijk dagdagelijks en in ernstige mate geïsoleerd wordt door Hamas, kan er nochtans vanuit gegaan worden dat u, naast de lastercampagne, op even intensieve wijze zou zijn gearresteerd – ook buiten de periodes van politieke instabiliteit, zoals het geval was – en niet telkens zonder meer zou zijn vrijgelaten. Kan hieraan worden toegevoegd dat u meer dan 10 jaar lang deze pesterijen en controles vanwege Hamas heeft kunnen aanvaarden en dit initieel geen aanleiding vormde om uw winkel te sluiten of de Gazastrook te ontvluchten. U vertelde daarentegen over een vriend, tevens eigenaar van een computerwinkel, die niet kon leven met deze controles en zijn winkel kort na de opening besloot te sluiten (CGVS 2, p. 9). Dat u de pesterijen en controles wél kon blijven verdragen, relativeert enigszins de ernst ervan.

Toen u in 2008 het bevel om uw winkel te sluiten en naar huis te gaan, niet snel genoeg had opgevolgd, waarschuwden Hamasleden u een lesje te zullen leren. Wanneer u vervolgens naar huis ging, werd u aangevallen door drie gemaskerde mannen (CGVS 2, p. 3). Dat deze aanval direct gelinkt is aan de eerdere waarschuwing van de Hamasleden in uw winkel, is echter een louter vermoeden uwentwege. Het lijkt bovendien erg eigenaardig dat de Hamasleden u gewoon naar huis lieten gaan toen bleek dat u hun bevel niet had opgevolgd om u vervolgens elders stiekem aan te vallen. U had nochtans hun eerder bevel – om de zaak te sluiten – genegeerd waardoor ze een legitieme reden hadden om u ook direct ter plekke aan te houden indien ze u effectief wilden ‘pakken’. Hoe dan ook kon u van de aanvallers wegvlugten en heeft het incident geen verder vervolg gekend.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) en die hoger nog niet werden besproken, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De documenten die u ter staving van uw verzoek neerlegt, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Uw vervallen paspoort, een lidkaart van de Associatie van Landbouwkundige Ingenieurs en de kopieën van uw identiteitskaart en huidige paspoort spreken zich enkel uit over uw identiteit, herkomst en reisweg, elementen die op dit moment niet in twijfel worden getrokken. De ziekteverzekeringskaart van de Preventieve Veiligheidsdienst, de uittreksels van uw bankrekening, het visitekaartje van uw computerwinkel en de gemeentelijke vergunning voor uw winkel, bevestigen uw werkverleden bij de PA, alsook het feit dat u een handelszaak had. U legt tevens een attest neer van de opgelopen schade aan uw ouderlijke woning door de oorlog van 2014. Ook dit heeft echter geen betrekking op uw vluchtmotieven. Blijkt boven dat, hoewel de ramen, de muren en het plafond schade opliepen, jullie de schade inmiddels konden herstellen (CGVS 1, p. 18). Op de voorgelegde usb-stick staat voorts een video van het straatfeest dat plaatsvond na het akkoord tussen Hamas en Fatah in 2011. Een tweede video op de usb toont hoe uw vader een toespraak houdt over het algemeen onrecht in Gaza en dit naar aanleiding van de vrijlating van uw neef. Hoewel deze video's een beeld scheppen van de algemene situatie in de Gazastrook, spreken zij zich geenszins uit over uw persoonlijke problemen. Deze video's kunnen uw verklaringen dan ook niet versterken. Het medisch rapport van 2008 bevestigt voorts uw gebroken vingers maar doet verder geen uitspraken over de omstandigheden waarop u die verwondingen zou hebben opgelopen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift verwijst naar de coronapandemie, de volatiele veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Gaza, wijst de Raad erop dat de vrees die verzoeker in verband daarmee aanvoert onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.3., wordt uiteengezet.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk en op systematische wijze zou worden geviséerd door Hamas omwille van zijn vroegere werkzaamheden bij de Preventieve Veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteit.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker wijst er in het vierde middel op dat de algemene humanitaire situatie in Gaza door NANSSEN als mensonwaardig wordt beschouwd. In het tweede middel voert hij aan dat het coronavirus verregaande gevolgen heeft voor de economische en humanitaire situatie in Gaza.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Zo kon u tijdens uw studies al aan het werk bij de Preventieve Veiligheidsdienst. Ook al kon u dit werk niet meer uitvoeren door de machtsovername van Hamas in 2007, u behield tot februari 2019 een groot deel van uw loon. Na uw vertrek uit Gaza, ontving uw vrouw nog steeds de helft van uw oorspronkelijk salaris, m.n. 1200 shekel, waardoor zij voor zichzelf en uw vier kinderen kan zorgen. Daarenboven startte u in 2008 een eigen computerzaak en had u één werknemer in dienst. Op financieel vlak had u geen problemen in Gaza, zo verklaarde u (CGVS 1, p. 20). Ook later benadrukte u nogmaals dat u een goed loon – minstens 2500 shekel - had en niet gevlucht bent omwille van financiële redenen (CGVS 2, p. 14). Ook uw familie leeft niet in precare omstandigheden. Zo werkt uw vader nog steeds als ambtenaar bij het ministerie van Gezondheid van de Palestijnse Autoriteit en ontvangt hij aldus een deftig loon (CGVS 1, p. 17). Hij werkte bovendien enige tijd in Israël waardoor hij voldoende geld bijeen kon sparen om de hogere studies van u, uw drie broers en vier zussen te betalen (CGVS 1, p. 18). Uw twee nog levende broers kunnen hun gezin bovendien naar behoren onderhouden. Uw broer A. (...) is chauffeur en hoewel uw broer I. (...), een ingenieur, geen vaste job heeft, kan hij dankzij tijdelijke jobs en het bijspringen in de logistieke zaak van zijn schoonbroer, alsnog zijn gezin onderhouden (CGVS 1, p. 17). Uw ouderlijk huis, waar u tot 2013 heeft gewoond, is bovendien in goede staat. Hoewel het beschadigd raakte tijdens de oorlog van 2014, i.c. de ruiten werden vernield, er waren scheuren in de muren en het plafond was beschadigd, konden jullie de herstellingen zelf bekostigen (CGVS 1, p. 18). Na uw huwelijk ging u in een huurhuis wonen. Uw meest recente huurwoning was heel comfortabel voor een gezin, zo verklaarde u (CGVS 1, p. 15- 16). Zowel in uw ouderlijke woning als in uw huurwoning had u bovendien een accu ter beschikking om elektriciteitspannes te overbruggen (CGVS 1, p. 19).”

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet. Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie.

In zijn aanvullende nota voert verzoeker aan dat de economische situatie van de bevolking in Gaza zienderogen achteruitgaat en dat de werkloosheid blijft toenemen. De humanitaire situatie is zonder twijfel desastreus en de armoede heeft een schrijnend hoogtepunt bereikt, zo stelt verzoeker, die verwijst naar een getuigenis van het hoofd van UNRWA en bevindingen van de Europese Commissie. De algemene economische crisis heeft ertoe geleid dat ook mensen met een bepaalde financiële buffer in armoede terechtkomen, aldus verzoeker. De middenklasse in Gaza is volgens hem *“virtueel vernietigd”*. Hij acht de kans dan ook bijzonder groot dat hij, bij een gedwongen terugkeer naar Gaza, in een precare situatie zal terechtkomen. Zowel in het verzoekschrift als in zijn aanvullende nota beperkt verzoeker zich evenwel louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, zonder hiermee concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Ook in zoverre hij in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de COVID-19-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de

algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan verwerende partij in haar op 14 januari 2021 neergelegde aanvullende nota refereert, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een Palestijns paspoort beschikt (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de “*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*”, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De “*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*” is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.2., werd uiteengezet, blijkt immers dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit

Gaza persoonlijk en op systematische wijze werd gevisieerd door Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus “*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020 en de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie “*Operatie Beschermde Rand*” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen

maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "*relatief hoog*", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de COVID-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten.

Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan de bovenstaande analyse. Door in het derde middel van het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN